

Arrest

nr. 72 113 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 november 2009, verklaart er zich op 30 november 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 26 september 2011, verstuurd op 27 september 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Loism, Bajaur. Op 20 april 2006 zou u samen met uw vriend M. T. buiten het dorp gezeten hebben toen jullie schoten hoorden. Jullie zouden een vluchteling hebben gezien die een checkpoint was ontvlucht. De autoriteiten zouden achter hem aangezet hebben. Jullie zouden gezien hebben waar de man zich verstopte en jullie

zouden dit doorgegeven hebben aan de autoriteiten. De man zou zich niet hebben willen overgeven en hij zou neergeschoten zijn. Later bleek het slachtoffer de bekende Al Qaida-leider Abu Marwan te zijn. De burens verspreidden het gerucht dat u en uw vriend verantwoordelijk waren voor zijn dood. Tevens beweerde men dat jullie dit tegen betaling gedaan zouden hebben. Korte tijd later zou u dreigbrieven hebben gekregen van de lokale maulana. De taliban zouden na dit incident steeds opvallender aanwezig geweest zijn in uw regio. U zou voorzichtig geworden zijn, maar uw vriend niet. In juli 2006 zou uw vriend vermoord zijn. Uit angst zou u naar Karachi gevlucht zijn. Hierna zou u naar Muzafarabad gevlucht zijn. Hier zou u vernomen hebben dat uw familie dreigbrieven van de taliban ontving. Begin 2008 zou u Pakistan over land verlaten hebben. Na een jaar in Griekenland doorgebracht te hebben, zou u doorgereisd zijn naar België waar u op 30 november 2009 een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, foto's van uw regio, de dreigbrieven van de taliban, een verklaring van uw lokaal parlementslid en een verklaring van dorpsoudsten."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"U verklaarde geen vrees te kennen voor de Pakistaanse autoriteiten. U zou nooit aangeklaagd of gearresteerd zijn (gehoorverslag CGVS p. 6). Uw vrees voor vervolging ging uit van de Pakistaanse taliban. Ter ondersteuning van deze vrees legde u dreigbrieven van de taliban voor, evenals verklaringen van dorpsoudsten en een parlementslid. Wat betreft de dreigbrieven, dienen er echter verschillende vaststellingen te worden gedaan die de authenticiteit van deze brieven ernstig ondermijnen. U verklaarde dat deze brieven een maand of twee na uw vertrek uit Loïsam, midden 2006, afgegeven werden in uw huis (gehoorverslag CGVS p. 5). Er werd u gevraagd naar de data die voorkomen op deze brieven. Alle brieven bleken in juli en augustus 2007 gedateerd te zijn, dus ruim een jaar nadat u Loïsam verlaten had. Hiermee geconfronteerd beweerde u al dreigbrieven ontvangen te hebben voor uw vertrek uit Loïsam. Dit verklaart echter nog steeds niet waarom u beweerde dat uw brieven gedateerd in 2007, reeds in 2006 werden afgegeven. Ook dient te worden opgemerkt dat het ongeloofwaardig is dat de taliban bij hun datering van een dreigbrief de westerse kalender zouden gebruiken. De taliban staan immers bekend voor hun antiwesterse en pro-islamitische instelling. In dit licht zou het dan ook logischer zijn voor hen om de islamitische kalender te gebruiken. Tenslotte werd nog vastgesteld dat de taliban hun telefoonnummer op de dreigbrieven hebben staan (gehoorverslag CGVS 5). Naast de vraag wat het nut zou zijn van een telefoonnummer op een dreigbrief is het ongeloofwaardig dat de taliban zo gemakkelijk en openbaar hun telefoonnummers zouden verspreiden. Deze nummers kunnen immers getraceerd worden. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van deze dreigbrieven. Daar deze brieven dienden om uw vrees voor de taliban te ondersteunen, komt ook de geloofwaardigheid van deze vrees in gevaar. Deze vrees wordt verder ondermijnd door volgende vaststellingen. U verklaarde nergens veilig te zijn in Pakistan, maar hier staat tegenover dat u na uw vertrek uit Loïsam nog probleemloos meer dan een jaar in Pakistan verbleef. Gezien uw vrees zou men immers mogen verwachten dat u Pakistan sneller zou verlaten. Wat de verklaringen van de dorpsoudsten en het parlementslid betreft, dient opgemerkt dat de twee verklaringen die u voorlegde geen gewag maken van uw persoonlijk probleem met de taliban; ze melden enkel dat u en uw familie slachtoffer werden van de lokale strijd. Nochtans werd één van deze brieven opgesteld door uw dorpsoudsten en de andere door een parlementslid dat volgens u alles over uw regio wist (gehoorverslag CGVS p. 4). Dat zij niet spreken over uw persoonlijke problemen in deze overigens gesolliciteerde brieven, wijst er verder op dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor de taliban. Het CGVS erkent dat uw regio lokaal gekenmerkt wordt door openlijke strijd tussen regeringstroepen en extremisten. Echter uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt duidelijk het lokale karakter van deze strijd. U had uw regio volgens uw eigen verklaringen reeds verlaten vooraleer de strijd losbarstte. Dat u de lokale gevolgen van deze strijd had kunnen vermijden door u elders te vestigen blijkt uit uw bewering dat u na uw vertrek uit Bajaur probleemloos elders in Pakistan verbleef. Ook verklaarde u dat uw oom, die Bajaur nog na u verlaten heeft, ondertussen in Rawalpindi verblijft (gehoorverslag CGVS p. 2). Het is dan ook duidelijk dat u dit lokale conflict zou kunnen vermijden door elders te gaan wonen in Pakistan. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood heeft aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten zijn zoals hierboven werd uiteengezet niet van die aard dat ze bovenstaande

appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart kan zonder meer aanvaard worden. Van uw foto's kan niet achterhaald worden wanneer en waar ze genomen werden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat zijn verklaring over het ogenblik waarop de dreigbrieven zijn afgegeven verkeerd is vertaald. Hij stelt dat de Pakistaanse taliban – in tegenstelling tot de Afghaanse – de westerse kalender gebruiken. De taliban zijn ook een sterk georganiseerde groep die zijn leden oplegt vaak van telefoonnummer te wisselen. Bovendien toont de commissaris-generaal niet aan dat de taliban nooit de westerse kalender gebruiken, noch dat ze geen telefoonnummers op hun dreigbrieven noteren. Verzoeker leefde na zijn vertrek uit zijn dorp ondergedoken, zodat zijn verblijf in Pakistan zeker niet zonder problemen was. Toen na enige tijd bleek dat de taliban het voorval niet zouden vergeten, besloot hij om Pakistan te verlaten. De dorpsoudsten en het parlementslid hebben zijn problemen niet vermeld omdat ze bang zijn van de taliban en omdat ze dan zouden toegeven dat de overheid de taliban niet onder controle kan houden en haar burgers niet kan beschermen. Verzoeker heeft de hulp van de Pakistaanse overheid niet ingeroepen omdat deze hem niet kan beschermen en omdat ze uiterst corrupt is.

Verzoeker stelt dat hij buiten Bajaur geen familie heeft, afgezien van een oom die naar Rawalpindi is gevlucht maar daar nog geen netwerk heeft opgebouwd. Verzoeker maakt verder de bedenking dat Irak en Afghanistan worden opgedeeld in 'veilige' en 'onveilige' gebieden en asielzoekers uit onveilige gebieden subsidiaire bescherming krijgen, terwijl van een Pakistan uit een onveilig gebied wordt verwacht dat hij zich elders in Pakistan vestigt. Volgens verzoeker is dit onderscheid tussen nationaliteiten niet objectief verantwoord.

Tot slot stelt verzoeker dat de veiligheidstoestand in heel Pakistan allerm minst veilig te noemen is. Hij verwijst daarvoor naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en naar persberichten over terreurdaden en bendege geweld in Pakistan.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat de dreigbrieven niet als echt kunnen worden beschouwd en daardoor ook aan de vrees voor de taliban geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker beweert dat er een vertaalfout is gemaakt maar hij maakt deze bewering niet aannemelijk. Hij stelt dat hij heeft verklaard dat de brieven "tien of twaalf maanden" na zijn vertrek kwamen en niet "een maand of twee". Hij toont echter niet aan dat beide zinnen in het Pasjtoe zodanig op elkaar lijken dat het aannemelijk wordt dat ze fout zouden zijn vertaald. Bovendien blijkt ook nergens uit het gehoorverslag dat er voor het overige tijdens het gehoor problemen zouden zijn geweest met de vertaling. De Raad is verder van oordeel dat de commissaris-generaal terecht heeft gesteld dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban in hun dreigbrieven de westerse kalender zouden gebruiken en hun telefoonnummer zouden vermelden. De commissaris-generaal merkte immers terecht op dat de taliban bekend staan voor hun antiwesterse en pro-islamitische instelling en dat het dan ook logischer zou zijn dat ze de islamitische kalender gebruiken. Dit is een aannemelijke stelling, waar de Raad zich bij aansluit.

Verzoeker erkent verder dat de brieven van de dorpsoudsten en van het parlementslid zijn problemen niet vermelden. Bijgevolg kunnen ze zijn asielrelaas niet ondersteunen. Het betoog dat de dorpsoudsten en het parlementslid zijn problemen niet hebben vermeld omdat ze bang zijn van de taliban en omdat ze dan zouden toegeven dat de overheid de taliban niet onder controle kan houden, verandert niets aan deze vaststelling.

Wat de veiligheidstoestand in Pakistan betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat er in heel Pakistan een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, naar persberichten over terreurdaden en bendege geweld in Pakistan alsook naar een rapport van het U.S. Department of State van 8 april 2011. Uit deze stukken blijkt dat er in heel het land ernstige onlusten zijn, dat er gewelddadige aanslagen plaatsvinden en dat er in Karachi dodelijke

slachtoffers vallen bij bendegegeweld. Uit deze stukken blijkt echter niet dat er in heel Pakistan aanhoudend wordt gevochten en dat anti-regeringselementen er voortdurend aanwezig zijn, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker beweert dat hij zich niet elders in Pakistan kan vestigen. Hij toont echter niet aan dat hij om maatschappelijke, godsdienstige, etnische of andere redenen in Pakistan geen vestigingsalternatief heeft. Het feit dat hij zelf een jaar elders in Pakistan heeft gewoond en het feit dat zijn oom zich elders in Pakistan heeft gevestigd, geeft aan dat Pakistanen over een binnenlands vestigingsalternatief beschikken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER